

DESIRE®

A romantic scene between a man and a woman. The man is wearing a dark cowboy hat and a blue button-down shirt, leaning in to kiss the woman's forehead. The woman has long, wavy brown hair and is wearing a dark, low-cut dress. She is looking up at him with a soft expression. The background is a warm, dimly lit interior with wooden paneling and a window with blinds.

Barbara Dunlopová
Tajemství zamčené
zásuvky

BARBARA DUNLOPOVÁ

TAJEMSTVÍ
ZAMČENÉ ZÁSUVKY

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

Milá čtenářko,

na červenec jsem si pro Vás nachystal příběhy, v nichž hlavní roli hrají nejružnější tajemství. Hned v tom prvním, příznačně nazvaném Tajemství zamčené zásuvky, můžete sledovat historičku Ruby, která na coloradském venkově pátrá po osudech farmářských rodů. Nečekaně odhalené tajemství ji postaví před dilema, zda upřednostnit kariéru, nebo nově vznikající vztah.

V Desire Duo si můžete přečíst dvě povídky Víc než jen rivalové a Znalec krásy, kde hrdinové stojí před podobnými problémy, zda mají dát přednost pracovním a podnikatelským ambicím, anebo vsadit na nejistotu a důvěřovat, že je srdce vede správným směrem...

Věřím, že Vám mé knihy zpřijemní letní prázdninový čas.

S láskou

Váš Harlequin

Barbara Dunlopová

TAJEMSTVÍ ZAMČENÉ ZÁSUVKY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
From Highrise to High Country

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Barbara Dunlop
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-654-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-655-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-656-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Coloradský farmář a rančer Austin Hawkes nikdy nenosil oblek a kravatu, ale teď, když šel za svědka svému bratrovi, udělal výjimku. Vzhledem k tomu, že byl honák tělem a duší a byl srostlý s půdou, během kázání, v němž pastor vynášel do nebe posvátnost manželství, hleděl přes hlavu Dallase a jeho nevěsty Sierry Armstrongové k vlnícím se lukám a kopcům rozlehlého rodinného ranče. Byl časný říjen, takže teď byla tráva na pastvinách až po kolena. Osiky zářily zlatě, topoly byly rezavé a dobytek se začne shánět brzy poté, co bude Dallas konečně v chomoutu. Podzim byl vždycky na jejich rozlehlém ranči hektické období, ale ti dva, Dallas a Sierra, se už nemohli dočkat, až do toho praští. Obřad se konal v půvabné besídce nad vodopádem u hlavního domu, z níž byl nádherný výhled na západ údolí. Byl podmračený den a vítr cuchal Siere zapletené blond vlasy, naštěstí aspoň nepršelo. Když ti dva zamilovaní mladí lidé začali odříkávat svatební sliby, mraky se protrhly a ukázala se duha.

Sierra byla krásná nevěsta. Měla na sobě prosté bílé šaty těsně pod kolena s krajkou a s nabíranými rukávy. Na hlavě jí seděl věneček z čerstvě natrhaných pomněnek, které barvou soupeřily s jejíma zářivýma očima. Vzhledem k tomu, že většinou chodila v modrých džínsech a flanelce, její proměna byla neuvěřitelná. Austin si nebyl tak úplně jistý, jestli si ji vůbec jeho bratr zaslouží. Na druhé straně musel uznat, že Dallas se s věkem zlepšil. Konečně se vrátil navždy domů, i když většinu života byl nezodpovědný, jezdil z jednoho rodea na druhé a nikde neměl stání.

Když sliby dozněly, kazatel se podíval na Austina. Ten postoupil o pár kroků a podal ženichovi snubní prsten po jejich babičce. Měl nesmírnou radost z toho, že bude mít další sestru, rodina byla více než připravená přivítat další generaci. Už se nemohli dočkat, až po hlavním domě budou pobíhat malé děti. Kazatel prohlásil pár za sezdaný a ti dva si s úsměvem vyměnili první manželský polibek, zatímco shromáždění tleskalo a jávalo. Po blahopřáních a desítkách fotografií manželé vykročili po kamenné cestičce přes most nad bystřinou až na zadní terasu, kde už se tužili kuchaři: Victor a paní Innishová. Tihle dva celou venkovní oslavu zajišťovali a vypadalo to, že mají všechno pevně v rukou.

Austin se trochu zdržel; užíval si pohled na svého bratra a otce, kteří se zastavili v přátelském rozhovoru. Na to hodně dlouho čekal. Sierra se něčemu smála s Austinovou sestrou, McKinney, která v azurových šatech s krajkami vypadala skoro tak hezky jako nevěsta. Ty dvě se přátelily už od střední školy a McKinney dnes Šieře šla za svědkyni. Na rožni se otáčelo sele, kulaté stoly byly pokryté bílými ubrusy a u každého z nich stálo šest židlí. Uprostřed stolů stály propanové zářiče, které proteplovaly jiskrný vzduch, a ve vázách na stolech se vyjímalý vázy se stejnými květinami, z nichž měla Sierra uvitou svatební kytici, a v kyblících s ledem se chladilo šampaňské. Austin zamžoural do slunce a odhadoval, kolik je hodin. Když bude mít štěstí, tenhle formální oběd skončí dost brzy na to, aby ze sebe mohl shodit nepraktické šaty a sejít se s Hardy Rawlingsem na úpatí Golden Ridge. Pomocníci už by měli mít stádo sehnané z kopců a připravené, aby je ráno mohli zahnat do ohrady.

Najednou koutkem oka zahlédl nějaký pohyb u vzdáleného rohu domu. Nejdřív měl dojem, že je to nějaký kovboj, ale ta fialová barva s tím nešla dohromady. Přimhouřil oči a uviděl ženu, která vypadala, jako by sem zabloudila z přehlídkového mola. Štříbřitě fialová blůza jí splývala přes upnuté šedé kalhoty a vše bylo zakončeno nepraktickými vysokými botami na jehlových podpatcích. Na uších jí visely dlouhé náušnice, na očích měla sluneční brýle a kolem krku metalickou šálu. Vypadala

váhavě a nejistě, stála na kamenné pěšince a nakukovala na hostinu. Nemohl se jí ani divit. Pokud to je nějaká Sierra kamarádka z Kalifornie, úplně propásla celý obřad a určitě je z toho v rozpacích. Podíval se, jestli si Sierra jejího příchodu všimla, ale ta byla ještě pořád v zajetí gratulantů. Nerušil ji, raději se vydal přímo za tou ženou. I když přišla pozdě, zaslouží si přivítání.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil ji, když k ní přicházel.

„Ahoj.“ Posunula si brýle na své dlouhé tmavohnědé vlasy a podívala se na něj. Pokud se vůbec něco změnilo, měl pocit, že nejistota v těch jejích pěkných očích ještě vzrostla.

„Já jsem Austin, bratr ženicha a svědek.“ Vztáhl k ní ruku, kterou přijala a odhalila tak štíhlou delikátní ruku.

„Ruby Monacová,“ řekla a on vnímal chlad její dlaně. „Je mi jasné, že jsem přišla v nevhodnou dobu.“

Teď, když už držel její ruku ve své, nechtělo se mu ji pouštět. Zjistil, že jí upřeně hledí do tmavých očí barvy espressa, které rámovaly dlouhé řasy. Mezi očima jí seděl malý nosík a pod ním plné rty. Naklonil hlavu na stranu. „Už jsme všichni na terase,“ řekl, i když to bylo zjevné. „Doprovodím tě tam,“ řekl a otočil se. Pokrčila rameny a srovnala s ním krok. „Z Kalifornie?“ zeptal se. Sierra pocházela z Carmelu, ale zmiňovala se o pár přátelích z LA.

„Z Bostonu,“ odpověděla ta žena.

„Vážně?“ Sierra o nikom z Bostonu nemluvila.

„Učím na univerzitě v Ainsworthu. Historii,“ dodala.

„To musí být zajímavé.“ Věděl, že s ní bude muset společensky klábosit už jen necelou minutu, než dojdou, kam potřeboval, a zatím to vypadalo, že to zvládnou.

„Zrovna si dělám průzkum kvůli své knize.“ Zpomalila. „Vážně si myslíš, že se to hodí?“ Když se zastavila, podíval se na ni. „Klidně se sem vrátím jindy,“ řekla.

„Ale proč?“ Netušil, co tím myslí. To, že zmeškala obřad, přece není konec světa. A pokud se jí zpozdlilo letadlo nebo tak něco, Sierra to určitě pochopí.

„Nechci nikoho rušit.“

„Nerušíš. Jen jsi přišla pozdě.“

„Austine?“ ozvala se Sierra, která k nim přicházela zezadu.

Obrátil se, usmál a krátce ji objal. „Vítej do rodiny.“
Odtáhla se od něj a také se na něj vřele usmála. „Díky.“
„A podívej se, kdo tu je,“ ukázal na ženu. „Ruby to na-
koniec stihla.“

Sierra přimhouřila oči a zatvářila se zmateně. „Ahoj,“
pozdravila ji a odmlčela se. „Netušila jsem, že Austin má
přítelkyni.“

Ruby Monacová upadla do smrtelných rozpaků. Poda-
řilo se jí nabourat na svatební recepci. Proboha. Byla to
úplná náhoda; takhle se v rodině Hawkesových rozhodně
uvést nechtěla.

„Přítelkyni?“ zalapal Austin šokovaně po dechu.

Nevěsta mezitím udělala krok kupředu, vztáhla ruku
a usmála se. „Já jsem Sierra. Nevěsta,“ ukázala na své bílé
šaty.

„Ona není –“ začal Austin.

„Bydlíš v Jagged Creeku?“ zeptala se Sierra a vypada-
la, že se snaží Ruby zařadit. Austina si nevšímala.

„V Bostonu,“ odpověděla Ruby automaticky. „Obá-
vám se, že došlo k nedorozumění.“

„Takže ty bys to nazvala nedorozumění?“ ozval se
Austin.

Sierra se zatvářila ustaraně. „Vyušila jsem vás upro-
střed něčeho?“ O krok ustoupila.

V tom okamžiku k nim přišel i ženich a objal Sierru
lehce kolem pasu. „Co se to tady děje, lidi?“

Ruby odhadovala, že tohle je další z Hawkesových
bratrů. Vypadal skoro úplně jako Austin, možná měl jen
o pár centimetrů méně. A taky vlasy měl o něco tmavší.

Sierra naklonila hlavu a podívala se na něj. „Ty jsi vě-
děl, že Austin má přítelkyni?“

Ženichovo obočí vystřelilo vzhůru. „Cože?“

„Ona není –“ zkusil to Austin znovu.

„Myslím, že se hádají,“ skočila Sierra Austinovi do
řeči.

„A to se musíte hádat tady?“ zeptal se ženich Austina
podrážděně.

Ruby vztáhla ruce a o krok ustoupila. Už dávno pro-
pásla příležitost k důstojnému odchodu. „Poslouchejte
mě. Já vám teď prostě přestanu překážet.“

„Tak co se to tady děje?“ Přistoupil k nim starší a impozantní muž, očividně otec těch dvou Hawkesových.

„Austinova přítelkyně,“ řekl ženich.

„Necháš toho už?“ vyjel na něj Austin.

„Myslím, že se pohádali,“ dodala Sierra.

„Měla bych jít,“ pípla Ruby a ustoupila o další krok. Na kamenné cestičce byly její jehlové podpatky dost nebezpečné.

„Dallasi?“ oslovila Sierra svého manžela ustaraně.

„To ji jen tak necháš odejít?“ zeptal se Dallas Austina.

„Jde o nedorozumění,“ opakovala Ruby, která se zoufale chtěla dostat odsud pryč, uklidnit se a vymyslet, jak celou situaci zachránit. „Ukázala jsem se tady bez ohlášení a Austin byl tak laskavý, že –“

„Tys ji ani *nepozval*?“ zeptala se Sierra Austina nevěřičně.

„Co to s tebou je?“ vyjel na něj starší muž.

„Měli bychom je nechat, aby si promluvili,“ řekl Dallas a s porozuměním na Austina kývl.

„Tak ať je to rychle,“ doporučil jim starší muž.

„Dejte si klidně načas,“ dodala Sierra se soucitným úsměvem. „Ale pamatujte, že oběd se bude podávat asi za deset minut.“

Než Ruby mohla odejít, všichni tři zmizeli a přidali se k malé skupince na terase, v níž se všichni smáli a popíjeli šampaňské. Nemohla popírat, že to, co měla před očima, byl jeden z nejkrásnějších domů na jednom z nejkrásnějších míst, jaké kdy viděla. Netušila, že jsou ranče, kterými protéká zurčivý potůček a přímo za domem mají vodopád. Na tenhle coloradský ranč se těšila. Jednak měl velkou historickou hodnotu, a navíc byl dodneška velice úspěšný. Bylo jasné, že se trefila do černého.

„Vypadni,“ zamračil se Austin a tvářil se zachmuřeně. „Prostě jdi pryč.“

Ruby se snažila najít nějaký způsob, jak se vzpamatovat z tak katastrofálního začátku. Zoufale chtěla, aby si tu úplně nepokazila pověst a aby jí Austin byl aspoň trochu nakloněný. „Moc se omlouvám, že se to tak zamotalo. Chtěla jsem se jen představit.“

„Kdo, prosím tě, kvůli představení naruší svatbu?“

„Ale já jsem o svatbě nic nevěděla!“ vyhrkla Ruby nešťastně.

„Takže bílé šaty a všechny ty květiny nás neprozradily?“ zeptal se sarkasticky.

„Chvilku trvalo, než mi to došlo,“ povzdechla si. Nejprve si myslela, že se tu koná nějaký piknik. Jistě, musel by to být velice sofistikovaný piknik. Ale než všechno pochopila a rozhodla se odejít, přišel za ní Austin a začal mluvit.

„Pořádně pomalá dedukce, paní profesorko.“

Jeho ironie jí začala jít pořádně na nervy. „To tys mi řekl, abych šla za tebou!“

„Protože jsem si myslel, že jsi nějaká Sieřina kamarádka z Kalifornie, proboha,“ rozhodil Austin rukama.

„Nic takového jsem netvrdila,“ odsekla Ruby.

„A taky proč by ses jinak tak vyparádila?“ ukázal na její oblečení.

„Tohle bych si na svatbu nikdy nevzala,“ mávla rukou.

„Je to svatba na farmě,“ poznamenal.

„Jasně. Ale kalhoty a vysoké boty?“ Austin se odmlčel. Vypadalo to, že mu začalo být jasné, že se odchýlili od tématu. Ale aspoň se už přestal mračit. „Okamžitě jdu pryč,“ řekla. „Možná bychom se mohli sejít někdy v příštích dnech.“

„Kvůli čemu?“ podivil se Austin.

„Abychom si promluvili. Jak jsem řekla, dělám výzkum. Farma Hawkesových je z historického hlediska velice významná. Tvoje rodina představuje esenci chovatelů dobytka, jste příkladem tvrdě pracujících lidí, kteří převzali iniciativu sami za sebe a vždy vytrvali. Už jen to, že jste přečkali až dodneška, a ještě k tomu přečkali takhle...“ Máchla rukou k recepci na terase, ke kopcům za ní, k nádhernému domu. „Má to prostě smysl prozkoumat a popsat,“ dodala.

„Ne,“ odpověděl bez okolků.

Tuhle odpověď však nebyla ochotná přijmout. „Ještě jsem ani o nic nepožádala.“ Co za člověka odmítne být jen předběžné setkání a rozmluvu?

„Chceš se mi dostat do hlavy.“

„Celé týdny jsem dělala průzkum tohoto regionu.

O městě, o farmaření i o Hawkesových toho vím dost. Nechci začít od nuly.“

„Ne,“ opakoval.

Ruby hledala slova, kterými by změnila jeho názor. Zoufale tento projekt potřebovala, aby si dokázala zachránit kariéru, a Austin byl její první kontakt. Jako nejstarší syn strávil na ranči tři dekády na rozdíl od jeho dvou bratrů, kteří se tu tolik nevyskytovali. Jeden z nich byl jezdcem na rodeu, a druhý námořní důstojník, takže trávil mimo domov celé měsíce. Měli také sestru, jistě. Ale McKinney byla o mnoho mladší než její bratři. A Ruby nechtěla ztratit příležitost mluvit právě s Austinem. Na druhé straně byla vždycky realistka. Podívala se na ostatní návštěvníky. „Asi si můžu promluvit i s někým jiným.“

„To tedy ne,“ odpověděl úsečně. „Za rodinu mluvím já.“

Tak to bylo zvláštní, protože se jich na nic nezeptal. Lidé většinou byli rádi za možnost, že budou mít zdokumentovanou historii rodiny, a ještě k tomu profesionálně. „Nemůžeš vědět, že by s tím nesouhlasili,“ opáčila.

„Můžu. A vím to.“

„Vážně se tak moc zlobíš? Bylo to nešťastné nedorozumění ohledně toho, kdo jsem, a ty mě za to takhle chceš trestat?“ podívala se na něj.

„Za nic tě netrestám.“

Tomu nevěřila ani na minutu. „Ha!“ Jistě, nebyla to nejpropracovanější odpověď, ale vylétla z ní, než dokázala přijít s něčím lepším.

Austin k ní přistoupil o něco blíž a ztišil hlas. To bylo zvláštní, protože všichni ostatní byli tak dvacet metrů od nich a skvěle se bavili, takže je nikdo nemohl slyšet. „Na tomhle ranči se pracuje. A čeká nás podzimní shánění dobytka. Nikdo nemá čas na to, aby psal knihu.“

„Psaní obstarám já.“

„Víš moc dobře, co jsem tím myslel.“

Jistě. Věděla to. A všechny její instinkty jí říkaly, že by měla odejít. Nemohla si však dovolit tohle odmítnutí jen tak přijmout, v sázce bylo příliš mnoho. Nadechla se a ovládla tón hlasu. „Bylo by to jen pár otázek.“

„Čemu na mém *ne* jsi nerozuměla?“ zeptal se jí po-
drážděně.

„Myslím si zkrátka, že jsme spolu vykročili špatnou
nohou.“

„Austine?“ ozval se hlas z davu. „Kde trčíte? Jdete
už?“

Ukázalo se, že všichni už sedí. A Ruby bylo jasné, že
Austin bude muset pronést řeč nebo přípitek. Věděla
tedy, že jí zbývají už pouhé vteřiny na to, aby dokázala
jeho postoj zvrátit, nebo aspoň zmírnit jeho negativní
názor na ni. Přinejmenším potřebovala, aby souhlasil, že
se s ní ještě sejde. „Je mi to opravdu moc líto, Austine.
Takhle jsem to opravdu nechtěla.“

Chladně se usmál a obrátil na okamžik oči k nebi. „No
jasně.“ Pak se k ní otočil zády a vrátil se mezi nádherně
ozdobené stoly, které byly už prostřené k obědu.

Ruby zachytila Sieřin zmatený pohled, také se obrátila
a spěchala po cestičce k autu. Nastoupila za volant a pev-
ně zavřela oči. Takhle to nemůže skončit.

Bylo po obědě a dort už byl rozkrojený, když se Austin
postavil k plynovému krbu, který žhnul vedle bublajícího
potoka. Nechtělo se mu odejít, i když viděl, že slunce se
už sklání k západu. Doufal, že se sejde s Hardym a před
setměním zkontroluje stav stáda. Škoda, že nikdo jiný ješ-
tě ze slavnosti odejít nechtěl. Po chvíli si ho všiml Dallas
a vykročil k němu; Sierru, McKinney a pár dalších žen
nechal u jednoho ze stolů, aby si povídaly. Kravatu měl
povolenou, protože formality už skončily a lidé se uvol-
nili.

„Proč Ruby odešla?“ zeptal se Dallas a postavil se ve-
dle.

„Není to žádná moje přítelkyně.“ Austin čekal několik
hodin, aby v tom konečně udělal jasno.

„Je to moc čerstvé, co?“

„Ne,“ odsekl Austin. „Není to moc čerstvé. Tuhle žen-
skou jsem až do dneška nikdy neviděl.“

„Vážně? Tak proč jsi ji zval na svatbu?“ podivil se
Dallas.

Austin se na svého bratra zamračil. „Ty jsi takový ko-
mediant, víš?“

„Vždyť jsi ji vedl přímo na recepci,“ namítl Dallas.

„Protože jsem si myslel, že to je nějaká Sieřina kámoška,“ odsekl Austin.

„A proč by sis měl něco takového myslet?“

Austin si prohrábl vlasy. „Podíval ses na ni vůbec?“ Byla celá vyparáděná a namalovaná. Jistě, byla moc hezká, ale taky na ní bylo vidět, že je z velkého města. Z Bostonu, jak se zmínila.

„Podíval,“ povytáhl Dallas obočí. „Určitě to s ní nechceš zkusit?“

„Dej mi pokoj, proboha. Neměl by ses náhodou věnovat svojí nevěstě?“

Dallas mávl rukou. „Ta je v pohodě. Dobře se s holka-ma baví. Mě k tomu nepotřebují.“

„Nejde o to, jestli tě potřebují nebo ne,“ upozornil ho Austin. „Měl by ses chovat jako džentlmen.“

Dallas posledních deset let strávil tím, že se paktoval s drsnými kovboji na rodeu. Bylo jasné, že Sierru zbožňuje, ale když se vrátil domů, bylo znát, že sám tak trochu zdrsněl. „Ty se už nemůžeš dočkat, až odsud vypadneš, co?“ zeptal se Dallas bratra.

„Hádej.“

Dallas se zasmál. „Které stádo zítra budete shánět dolů?“

„Hlavní. Hardy je s nimi na úpatí Golden Ridge. V nové trávě je spousta dusičnanů. Nebudu mít pokoj, dokud se na ně nepodívám.“ Austin nikdy nebral zdraví svého dobytka jako něco samozřejmého.

„Můžeš kdykoli odejít, to přece víš.“

„Nikam nejdu.“ Austin věděl, že mu Hardy zavolá, pokud by došlo k něčemu vážnému. Ovšem za předpokladu, že nový vysílač signálu dneska funguje. Dallas přikývl a hleděl na svatební hosty. Pak se očima zabodl do Sierry. „Pořád ještě nedokážu uvěřit tomu, že souhlasila,“ poškádlil Austin bratra, když si toho všiml.

„Co vlastně chtěla?“ zeptal se Dallas.

To byla zvláštní otázka. „Sierra?“

„Ruby!“ podíval se na něj Dallas. „Kdo to byl?“

Austin sevřel čelisti, když si připomněl tu zneklidňující konverzaci. „Chce dělat rozhovory se členy rodiny.“

Dallas ustoupil a zatvářil se překvapeně. „Ona je reportérka?“

„Ještě něco horšího.“ Článek v novinách by aspoň neměl tak dlouhého trvání. „Píše knihu.“

„A o čem?“

„Vypadá to, že o nás.“

„Pro lidi z turistického ruchu? Hej, říkal jsem ti, že ten nový butik chtěl dát na nějaké hrnky pro turisty mou fotku, jak jedu na býkovi?“ zeptal se Dallas. „Byli úplně v šoku, když jsem je poslal do háje. Říkali, že bych mohl mít pětadvacet centů za každý prodaný hrnek.“

Austin se usmál, když viděl znechucený úšklebek na tváři svého bratra. „Copak ty nepotřebuješ peníze?“

„Nepotřebuju tenhle druh slávy,“ zasmál se Dallas.

„Tohle by nebylo pro turisty,“ začal znovu Austin. „Říkala, že učí historii na univerzitě v Ainsworthu.“

„Takže by to bylo něco jako historická publikace?“

„Myslím, že jo,“ přikývl Austin.

„O nás?“ podivil se Dallas.

„Rekl bych, že hlavně o pověstném Clemovi.“ Austin předpokládal, že Ruby by se chtěla vrátit až k počátkům ranče a k prapraprapradědkovi, který ho tady založil.

„Hmm,“ zabručel Dallas.

Nevypadalo to, že by ho zásah do jejich soukromí nějak znepokojoval. Ale Austin měl své zkušenosti. Určitě nepotřebovali, aby se jim tady někdo motal pod nohama a hledal tajnosti a skandály. „Já na to nemám čas.“

„To je mi jasné. Já taky ne. Stavitel spěchá, aby měl nový dům pod střechou do konce tohoto měsíce. Pak budeme moct dodělat interiér, než nasněží. A taky jedeme příští týden na aukci koní do Wichita Falls.“

„Pořád máš ještě v plánu strčit do toho svoje peníze?“ Austinovi se ten nápad moc nezamlouval.

„Je to něco, co umím. A dají se na tom vydělat prachy.“

„A taky je to blízko rodea,“ poznamenal Austin, který odhadoval, jaké jsou pravé motivy jeho bratra.

„Ale nebolí to.“ Dallas zakroužil ramenem, které si zranil při pádu z býčka, když ještě začátkem tohoto roku jezdil.

„Je to velký risk,“ neodpustil si Austin. Byl by rád,

kdyby se jeho bratr přidal k ostatním členům rodiny a choval dobytek. Stejně tak doufal, že jejich druhý bratr Tyler brzy skončí u armády a vrátí se taky domů. Dallas se ale rozhodl použít svůj díl pozemků ranče na to, aby choval koně. Dallas byl umanutý a bylo jasné, že svůj názor jen tak nezmění.

„Tohle prostě umím,“ opakoval a z výrazu tváře mu zmizely všechny stopy pobavení.

Tenhle spor spolu ti dva vedli už mnohokrát, a nikdy k ničemu nedospěli. „Je to na tobě,“ ustoupil tentokrát Austin, protože si nepřál, aby cokoli pokazilo Dallasův svatební den. A pravda byla skutečně taková, že je jen a jen na Dallasovi, co udělá se svými pozemky a svou budoucností. Austin věděl, že jemu se to líbit nemusí.

„Měl bys jí zavolat,“ řekl Dallas po chvíli ticha.

„Komu?“

„Ruby,“ podíval se na něj Dallas, jako by pochyboval o jeho zdravém rozumu.

„Proč bych to, proboha, dělal?“ odfrkl si Austin.

„Povíš ji o Clemovi, o shánění dobytka, o zdejších zimách, vlčích. Víš přece. O celém tom dobrodružství okolo. Možná si s tebou pak vyjde,“ zasmál se Dallas. Austin neodpověděl. Měl co dělat, aby se při tom nehorázném návrhu, který mu předložil jeho bratr, nezakl. „Vážně, brácho. Musíš si najít někoho, kdo pro tebe bude důležitý. S nikým nechodíš.“

„Co to má znamenat? Hledáš druha v zoufalství?“ Jakmile Austin ta slova vyřkl, okamžitě jich hluboce litoval. Podíval se na Sierru. „Promiň. To nebylo hezké. Sierra je úžasná. Všichni ji milujeme a ty s ní máš z pekla štěstí.“

Dallas vypadal spíš pobaveně než uraženě. „Já vím. A ty můžeš mít taky kliku. Jen si musíš najít dobrou ženu.“

Austin se zamračil. „Musím sehnat stádo do ohrady.“ Nehodlal diskutovat o své budoucnosti se svým bratrem, který byl momentálně oslepený štěstím. A už vůbec neměl v úmyslu snažit se dostat k Ruby a podpořit její plán, jehož podstatou bylo to, že rozpitvá historii jeho rodiny pro svůj zisk a pobavení.

DRUHÁ KAPITOLA

Ruby překvapilo, že v tak malém městě, jako bylo Jagged Creek, našla něco jako hotel Oberfeld. Byla přesvědčená, že webové stránky jeho luxus určitě trochu nadhodnotily, ale nebylo tomu tak. Tento semestr si vybírala neplacené volno poskytnuté univerzitou, právě přišla o místo u doktora Berta Bartholomewa, vysokého, snobského Angličana s dokonalým stylem oblékání, a tak si dala pauzu, během níž se chtěla soustředit na to, co dál. Přesto podlehla silnému pokušení a prošla si zprávy ve schránce své univerzitní mailové adresy. Když uviděla ve zprávě jeho jméno, okamžitě si vybavila jeho britský přízvuk. Paní doktorko Monacová, vůbec není možné vyjádřit, jaký vliv má westminsterské parlamentní uspořádání na evropskou demokracii a společnost, četla. Pak na monitor vyplázla jazyk. Ruby neměla nic proti britské monarchii nebo parlamentní demokracii. A nepochybovala o tom, že obojí ovlivnilo rozložení evropských společenských vrstev. Ale rozhodně se jí nelíbila jeho namyšlená přednáška na toto téma.

Zavřela notebook a naposledy se toužebně zadívala skrz dveře na velikou vanu. Dnes ráno by ji koupel velmi lákala, ale rozhodla se pro sprchu, aby se mohla pustit rovnou do práce. Možná se jí včera s Austinem něco nepovedlo, ale k tomu, aby projekt vzdala, měla daleko. Racionální člověk uzná vlastní slabiny, analyzuje situaci a pak s tím něco udělá. Úspěšně přesvědčit dalšího Berta Bartholomewa při následujících pracovních pohovorech se jí nejlépe podaří tak, že napíše kvalitní historickou studii na působivé a jedinečné téma, čímž pořádně navýší

svůj publikační kredit. A tady vstupuje do hry rodina Hawkesových. Právě oni jsou prostředkem k tomu, aby toho dosáhla.

Nalíčená, s dlouhými vlasy spletenými do úhledného francouzského copu a zahalená do nadýchaného bílého županu si přenesla notebook z ložnice ke stolu. Tam podlehla pokušení a zakousla se do obrovské sušenky, kterou jí hotelový personál připravil včera na uvítanou spolu s květinovou výzdobou a lahví chardonnay. Podle toho, jak se jí dnes bude dařit, si ji možná později otevře za odměnu. Zrovna teď by ale za tuhle nadýchanou máslovou sušenku s čokoládovými lupínky dokázala zabíjet.

Vděčná za rychlé hotelové připojení k wifi pátrala po místních podnicích, hledala obchody nebo restaurace, kde by se mohli scházet kovbojové, kteří znají příběhy a historii města. Když narazila na domov pro seniory Topaz House, zpozorněla. Lidé, kteří tu tráví svůj důchod, pravděpodobně žijí v této oblasti desítky let. Koneckonců, kdo by se na stáří stěhoval do Jagged Creeku?

Domovská stránka Topaz House popisovala třicet šest prostorných apartmánů, hlavní jídelnu, soukromé salony a rozpis nejružnějších aktivit. Vypadalo to, že narazila na zlatý důl informací. Znovu se zakousla do sušenky a přemýšlela, jestli ji tam pustí a dovolí jí položit tamějším obyvatelům pár otázek. Když bude mít štěstí, možná narazí i na nějakého starého rančera, který bude celý šťastný, že jí může vyprávět o své minulosti. Uložila si do telefonu adresu a vytáhla mapu, aby se zorientovala; zjistila, že Topaz House leží jen pár bloků od hotelu. Když se oblékala, broukala si a cítila, že má nový cíl. Určitě se znovu vrhne na rodinu Hawkesových, protože jejich ranč by byl dokonalým středobodem její knihy. Existuje ale spousta dalších vodítek, která může sledovat a panu Austinu Hawkesovi dá zatím trochu času a prostoru, aby vychladl.

Ruby nechtěla přijet do rezidence pro seniory s prázdnými rukama, a tak dala na doporučení hotelového recepčního a zastavila se v Maggiině pekárně pro dva tucety koblih a dalšího pečiva. Když je nesla k autu, hřály ji v rukou a vnímala, jak jsou provoněné droždím a cukrem.

Topaz House byl desítky let stará budova z hladkého

šedého kamene se čtyřmi bílými sloupy, které podpíraly rozlehlou verandu. Vypadalo to, že tu kdysi mohla být radnice. Ručičky na hodinách na portále ukazovaly za pět minut dvě. Protože bylo sotva deset hodin dopoledne, asi už dost dlouho nešly. Trávník kolem domu byl zastřižený a půda na záhoncích pečlivě odplevelená. Uvnitř bylo příjemné a útulno. Vstupní hala byla vyzdobená uklidňujícími odstíny vínově červené a krémové barvy s kovaným měděným reliéfem zavěšeným na stěně nad dlouhým plynovým krbem, v němž se mihotaly oranžové plameny. Vzdušný prostor lemovaly pohovky a křesla pro obyvatele i návštěvníky, vzadu zahlédla jídelnu a na severní straně velkou společenskou místnost.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptala se mile zhruba dvacetiletá žena krácející Rubyiným směrem.

Ruby se na ženu přátelsky usmála. „Nejsem si jistá, s kým vlastně chci mluvit.“

„Ohledně toho, co dělat s těmi koblihami?“ zeptala se žena vesele a uznale si prohlížela velkou krabici.

Ruby se také zasmála. „To taky.“

„Ráda si je od vás vezmu.“ Žena jí podala ruku a představila se. „Mimochodem, jsem Kiera Brooksová, koordinátorka volnočasových aktivit obyvatel Topazu.“

Ruby jí předala krabici. „Jmenuji se Ruby Monacová.“

Kiera mlsně zavěťřila a pak koblihy položila na blízký stůl. „Jak vám mohu pomoci?“

„Jsem profesorka historie na ainsworthské univerzitě v Bostonu,“ předala jí Ruby vizitku. „Provádím výzkum o starých dobytčářských rančích v oblasti coloradského pohoří, zejména o těch, které se zachovaly dodnes.“ Kiera si vzala kartičku a vypadala zaujatě, což Ruby považovala za dobré znamení. „Nějakou dobu zůstanu ve městě,“ pokračovala. „Doufám, že si budu moci promluvit s lidmi, kteří se tu zabývali farmařením a chovem dobytka.“

„To jste určitě na správném místě.“

Rubyin optimismus opět vzrostl. „To ráda slyším.“

„A ty koblihy jsou úplatek?“

Pokud by to zabralo, určitě by neváhala. „Nechtěla jsem přijet s prázdnýma rukama.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tajemství zamčené zásuvky.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.